

Das Internationale Theater Frankfurt

Posudek vedoucího bakalářské práce **Simony Koudelkové**

Když jsem poprvé s autorkou konzultoval téma její bakalářské práce, připadalo mi nosné a informačně přínosné: o frankfurtském městském divadle (s výjimkou jediného hostování v rámci Pražského divadelního festivalu německého jazyka) toho u nás nevíme mnoho, a o tamějším, zdálo se opravdu unikátním, Mezinárodním divadle Frankfurt, už vůbec nic. Ona unikátnost spočívala už v samotném konceptu soustavné prezentace více kultur (německé, hispánské, anglické, italské, ruské či jiné) na jednom jediném jevišti, a nikoli náhodou se takový ojedinělý koncept realizoval ve městě s nejvyšším počtem cizinců z celého Německa. Seznámení s tvrdou, spíše krizovou realitou na místě samém (navenek signalizovanou odmítnutím městské dotace pro další období z důvodů neuspokojivé umělecké úrovně) přineslo autorce mnohé deziluze, jejichž poctivým, nepřikrášleným záznamem je výsledná podoba práce. Autorka v ní přináší i pro nás některé aktuální postřehy, analogie a data, a to jak v oblasti divadelního marketingu, financování či provozu unikátní scény, jež si spíše jen hraje na scénu experimentální a „veřejnoprávní“ (a jedině jako taková si nárokuje právo na veřejnou podporu), zejména ve vazbě na (vlastně neexistující) dramaturgickou koncepci. Tristním zjištěním byl rovněž fakt, že management divadla tu jedinou diváckou adresu, která by mohla a měla podobnou scénu trvale držet při životě, totiž studentské publikum, trvale odrazuje, ba zákonitě se s ní mívá už předraženým vstupným bez jakýchkoli reálných finančních zvýhodnění. Ale i přes to všechno je bakalářská práce myslím pro nás cenná už tím střízlivým pohledem i na „odvrácenou“ stranu vyspělé německé divadelní kultury. Té kultury, která se převážně v plném lesku a slávě každoročně představuje závidějícímu pražskému publiku na zmíněném festivalu, a která nám bývá jinak vcelku právem dávána za vzor (nejen co do odvážné, nekomerční dramaturgie, ale zejména co do promyšleného systému financování a způsobů řízení veřejných městských divadel). Tady vidíme - autorčinou zásluhou - nikoli oslnivou výkladní skříň, ale spíš jakýsi zapadlý, přežilý a zakonzervovaný „zadní“ dvorek německé divadelní kultury.

Autorka pracovala zcela samostatně, iniciativně vyhledávala a vyhodnocovala data nikoli jen dramaturgické povahy, ale především z oblasti divadelní sociologie a marketingu. I přesto, že mi v práci schází větší soustředění na komparaci a konkrétní analýzu alespoň některých vybraných jevištních projektů, jež stihla vidět na vlastní oči, má její věcný, povytce sociologizující, byť dílčí pohled svou cenu. Práci proto považuji za splňující kritéria, kladená na bakalářskou práci, a hodnotím ji předběžně známkou velmi dobře.

Prof. PhDr. Vladimír Just